

δια τὸ ἀφ' ὕδατος πνευματοῦ ὑδροῦ καὶ μὴ Α
 χιόνος πνεῖν. Ἰσχυρὸς δὲ δια τὸ μὲν χειμῶνα,
 ἀπὸ τῆς ἡλίου κραταιώτους, πνεῖν καὶ μεταπτώ-
 ρου, ὅτε ἐκέπ κρατεῖ ὁ ἥλιος· οὐ γὰρ ὡσπερ ἐν
 τῇ γῆ ἑσπυρεῖ τὴν ἕλκω, ἀλλὰ πλανᾶται,
 δια τὸ ἐφ' ὑγροῦ βεβηκέναι. καὶ ὁμοίως δια
 τὸ αὐτὸ· οὐ γὰρ ὑπὸ ὄρεον πνεῖ, οὐδὲ βίαι τι-
 κούρου, ἀλλὰ ῥαδίως ὡσπερ δι' αὐλῶν
 ῥέων. καὶ ὡς γὰρ πρὸς βορέην καὶ νότον, ὁρε- Β
 νά· [τά] πρὸς ἐσπέρην δὲ, οὐτὲ ὄρος, οὐτε
 γῆ ὄρει, ἀλλὰ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος· ὡς
 ὅτι τῆς γῆς φέρεται, καὶ πρὸς ἐσπέρην δὲ τῆς
 ἡμέρας πνεῖ, δια τὸν τόπον· τότε γὰρ ὁ ἥλιος
 πλησιάζει τῷ τόπῳ. καὶ τῆς νυκτὸς παύε-
 ται, δια τὸ ἐκλείπειν τὴν τῆς ἡλίου κίνησιν.
 καὶ διὰ τὸ ὅταν ὁ ὄρος πνεῖ, μείζω φάνεται
 τὰ πάντα; ἢ ὅτι ζοφωδέστατον τὸν αἴρα ποι-
 εῖ; 15. Δια τὸ τὸν ὑδροχειμῶνα, πρὸς ὑπὸ
 τῆς ἕως τὰ πνεύματα πνεῖ· τὸ δὲ θέρος, δει-
 λης, καὶ ὑπὸ δυσμῆν ἡλίου; ἢ ὅτι αἱ ἡμῖν
 συμβάνει τῷ θέρῳ, ταῦτα τῷ χειμῶ-
 νί τοις τὸ ἐναντίον τῆς γῆς ἡμισφαίριον οἰκείσιν;
 ἡμῖν δὲ τῷ χειμῶνος πρὸς καὶ ἀφ' ἕως τὰ
 πνεύματα πνεῖ, δια τὸ τὸν αἴρα κενύουρον
 ἐν τῇ νυκτὶ διακρίνεσθαι, καὶ κινεῖσθαι τὸ
 πρὸς ὑπὸ τῆς ἡλίου, καὶ πρὸς τὸν τὸν ἔργισσε
 τῆς ἡλίου. ποιεῖ δὲ τὸ τὸ ὁ ἥλιος καὶ πρὸς [τῆς]
 ἀνατολῆς· δι' ὃ αὐραὺ οὐχ ἡπὶον πρὸς ἀνατο-
 λῆς πνεύσονται. ἐπιπέδῃ οὖν καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ἕλ-
 κισὶ ὁ ἥλιος τὰ ὑγρὰ, καὶ κινεῖ πρὸς ἀνατολῆς
 τῷ χειμῶνος ὑγρὸν ὄντα τὸν παρ' ἡμῖν αἴρα,
 ἢ ἕλκω ὡς καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ἀτέλει, ὡν ἐν τῷ
 κρείττω ἡμισφαίριον, καὶ δειλῆς πνεῖν ὁ ἡ-
 μῖν ὄρει ὄρος. ὡς συμβάνει αὐτὸν ὑπὸ Ε
 τῆς ἡλίου πρὸς ἀνατολῆς παρ' ἡμῖν ἐφ' ἑαυ-
 τὸν ἕλκω μόνον αἴρα, τῶν τῶν κρείττω γῆμέ-
 δαι ζέφυρον, καὶ δειλῆς πνεῖν. ὁ δὲ ἐν τῷ
 παρ' ἡμῖν χειμῶνος, τῆς ἕως ἐκείνοις συμβάν-
 νει· ὁ δὲ ἐν τῷ θέρῳ, τῆς δειλῆς ἡμῖν. ὅτε γὰρ
 παρ' ἡμῖν θέρος, ἐκείνῳ χειμῶνος ὄρει καὶ ἡμετέ-
 ρα δειλῆς, ἐκείνοις ὄρος· καὶ ἡμῖν ἐκείνοις
 μὲν, αὐραὺ ἐξ ἕως συμβάνει πνεῖν ἡμῖν
 δὲ, ζέφυρος, δια ταῦτα τοῖς πρὸς ἡμῖν ῥέον-
 τῶν δὲ θέρος καὶ ἕως μὲν οὐ πνεύσονται, ὅτι εἰς
 ζέφυρον ἔπι τὸν παρ' ἡμῖν αἴρα ὁ ἥλιος
 ἀνατέλει, δια τὸ ὄρειον χεῖρον αὐτῷ ὑπὸ
 ἡγρονάει. ζέφυρος δὲ οὐ πνεύσονται δειλῆς τῷ
 χειμῶνος· ὅτι οὐδ' ἔστι κρείττω ἡμισφαίριον

quia vel post hyemem Sole adeo nuper
 reuigente, vel autumno, cum Sol amplius
 noa viget, spirare incipit: vicinus hic ma-
 ximè terræ afflat, quod è directo, nullaque
 aduertante vi ex mari ad terram transit.
 Haud enim vt per terram materia obli-
 stente arceatur, sed liberè quoquo versus
 vagatur, quoniam humorem perrepat, &
 æquabili quoque discursu hac eadem de
 causa profluit. Non enim ex montibus,
 neque niue per vim tascensente sed tan-
 quam per fauces expeditè profunditur:
 pars quippe ad Aquilonem, aut ad Austrum
 vergens montosa est: occasum versus nul-
 lus mons, nulla terra est, sed mare Atlan-
 ticum spatiaur: itaque efficitur, vt terræ
 proximus, atque sibi æqualis permanet.
 Spirat, cum vespera propè est, loci ipsius
 ratione: tunc enim Sol proximè ad locum
 accedit, vnde Fauonius oritur. Noctu
 quiescit, quoniam tunc Solis motio deest.
 16. Cur Euro spirante omnia maiora vi-
 deantur? An quoniam eo flatu aer obscu-
 rior, caliginosissimúsq. reddatur. 17. Cur
 tempore hyberno flatus de ortu spirare
 manè, æstiuo de occasu post meridiem
 consuevit? An propterea quòd flatus, qui
 nobis æstiuo veniunt, hyberno his spi-
 rant, qui oppositum terræ hemisphærium
 tenent. Nobis autem hyberno manè, at-
 que de ortu spiritus veniunt, quòd præhu-
 midus noctis aer discernitur, moueturque
 manè à Sole: atque is primus, qui proximè
 Solem est: quod etiam ante suum exor-
 tum Sol agere potest, ex quo auræ spirare
 non minus antè Solis exortum solent. Et-
 go cum Sol humores ad se attrahat, mo-
 ueaturque ante suum ortu aer, qui per hye-
 mem humidus apud nos est, constat vel
 ad se posse attrahere, cum inferius hemi-
 sphærium inspicit, idque post meridiem
 ibi efficere, quod tempus nobis antelucan-
 um est. Quam ob rem accidit, vt aer, qui
 antè ortum hinc à Sole attrahitur, Fauo-
 nius inferis sit, aspiréque horis postmeri-
 dianis. Itaque flatus hyemis nostræ exor-
 tius nobis, postmeridianus illis est: & no-
 stræ æstatis nobis postmeridianas, illis e-
 xortius accedit. Æstas enim apud illos
 est, cum apud nos hyems: nostrumque post-
 meridianum, illis antelucanum est, quò
 illis auras exortiuas, nobis Fauonius aspi-
 rare prædicta euenit ratione. Nihil de or-
 tu per ætatem spirare solet, eò quòd Sol
 ad aera sedis nostræ ficiorem exoritur:
 parù enim teporis absfuit. Fauonij post me-
 ridiè nulli per hyemè aspirat, quòd exorti-
 ni eodè tepore nulli inferiori hemisphæ-